

Kaas & Brood

VOOR OLOFSPOORTERS

Redactie : J.H. Daams, W. Node, A. Nuis, R. van Zeijst.
Redactieadres : J.H. Daams, Valeriusstraat 3 bv., Zuid.

No. 3

1 Juni

1953

De Kaas- en Broodmachine.

Er is veel gebeurd mensen en het is Pinksteren geweest en we hebben thans een Kaas- en Broodmachine. De zon schijnt en er komt een post van f. 450 op de ontwerp begroting voor. Wij moeten dus constateren dat de situatie geordend is. Uw redacteuren zitten in hun badehosen en hanteren zowel de kaas als de broodmachine. En dit alles omdat gij het zo gewild hebt. Jij beseft niet wat het betekent, op een kruk te zitten en een redactioneel artikel te schrijven voor de gemeenschap. Wij hebben nog nooit zoveel "contact met de maatschappij" gehad als vandaag. Voor de mensen die wij vandaag ontmoetten bestond voor de meesten het goede in genot en voor enkelen kieskeurigen in het verstand. Het blijft zoals we ergens bij Plato kunnen vinden de vraag of zij die het genot als het beste verkozen meer op de weg der dwalingen rondzwieren dan diagonalen die het verstand als het goede zagen. Wat die weg der dwalingen nu betracht, dat is een brode weg. Het begint met een simpel broodje kaas, maar alras wordt er geindustrialiseerd, en Uw redacteuren zijn de slaven van een geborgende gemeenschap.

We moeten brood zijn, mensen, en als we niet brood zijn, moeten we ons brood maken. We kunnen het binnenkort brood laten hangen, willen we hopen, dank zij Uw goedgunstighed. En dan komen de badehosen wel weer van pas.

Bloeidt aanbouwland,
K. & B.

Commissarissen allerhande, verenigt U!

Deze voorzuchting moet horhaaldeelijker zijn geslaakt in de loop van het afgelopen verenigingsjaar, zelfs door niet-volgelingen van Marx en zijn werkgroep. Taken, functies, opdrachten, plannen waren talrijk en gevarieerd, maar het geheel was vaak zo merkwaardig onoverzichtelijk dat men er eerder de kwaliteiten van een surrealistisch schilferij dan had kunnen toekennen dan die van een goed logische organisatie. Eenieder deed wat recht was in zijn ogen. De vereniging leek te bestaan uit de dingen die rechterhandig onwetende linkerhanden, dit door gebrek aan coördinatie.

Daarom willen wij in de eerste plaats het aantal der permanente commissies op twee terugvoeren (S.C. en C.M.C., eigenlijk ook de Kascommissie), maar haar taak is zeer specifiek en valt buiten de behandeling) en een scherpe taakverdeling instellen. De Coördinatiecommissie moet d.m.v. onderling overleg langs elkaar hun werken voorkomen.

Het aantal van vijf leden per commissie is voor een vlotte gang van zaken waarschijnlijk het meest doeltreffend, maar specifieke taken, zoals propagaria, B-kernencontact enz. zullen vaak beter door anderen tot uitvoering kunnen worden gebracht. Op grond van die overweging dat de commissie zelf op een bepaald tijdstip het beste kan bepalen in hoeverre dit nodig is willen wij voor de commissie de mogelijkheid openen zichzelf tijdelijk uit te breiden en daarna te vullen door voor die uitvoering van een bepaalde opdracht nieuwe leden te benoemen.

Yogi of volkscommissaris.

Men kan zich afvragen of een vergelijkbare functionaris niet te onafhankelijk zou worden van de ledenvergadering, die hem immers niet rechtstreeks benoemd heeft; een soort yogi dus, die slechte bij God en zichzelf te raad gaat.

Toch moet men die zaak niet op zijn kop zetten. Immers niet alleen is deze commissaris onvermindert verantwoording schuldig voor zijn taken, ook is controle daarop

beter mogelijk. Het is bekend wat zijn persoonlijk opdracht was, hij kan zich dus niet op darden berapen. Ook het verslag, dat iedere twee maanden door de "volkstri-buun", de praeses van de Coördinatiecommissie, over de handelingen van Bestuur en Coördinatiecommissie wordt uitgebracht, maakt een betere centrale door de L.V. mogelijk. De man die er anders over denkt behoeft nu niet meer al zijn informatie moeizaam aan sphinxachtige functionarissen te ontwringen; hij krijgt het op een schaaltje thuisgebracht.

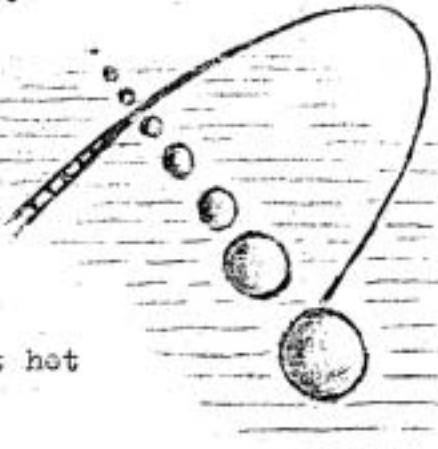
Statuten, Questuur en Democratie,

Een oplossing van het statutenprobleem zal een wonderlijke rust op ronivragen brengen. Het blijkt echter niet eenvoudig: er is geen goli. Het onderhavige voorstel wil bepalen, dat een volledig bijgewerkt overzicht van statuten, reglementen en besluiten van de laienvergadering op de Societeit aanwezig moet zijn. Het is geen fraaie oplossing misschien, maar het alternatief is helemaal exemplaren tegen betaling aan leden beschikbaar te stellen; dat is consusburgerrecht, en undemocratisch.

A. Nuis, ab-actie II.

RAMP EN FONDS.

Ramp
Water
angst gaat er
door mensen
zij en dieren
vluchten op vlieren
in bomen
helicopters komen
en gaan
lijken spoelen aan
Gedien worden gestart. Uit het
water steekt een
bord Stavenisse
Hij wou daar gaan vissen
Maar het water kwam.

J. N.

Van A.S.V. "PROMETHEUS" i.o.
-tot-
Stichting B-kernenhuis "OLOFSPOORT" i.o.

Nu ik in dit derde artikel tot een afsluiting wil komen, ben ik wel genoodzaakt het verhaal wat minder uitvoerig te maken.

De voorlopige societeit.

De vergadering op de 10-e Maart in de bestuurskamer van de ASVA droeg feitelijk het karakter van een vergadering van het voorlopig bestuur, daar alleen Politsia een afgevaardigde had gestuurd. Wel was ook nog de praeses van de U.S. aanwezig, de heer Dil, en leek het dat met deze vereniging een vruchtbare samenwerking tot stand zou komen, maar de feitelijke gang van zaken heeft dit gelogenstraft. Voornamelijk was de U.S. uit op een onderzoek en hoopte dat bij ons te kunnen vinien, als wij er in zouden slagen een flink huis te bouwachtigen.

Het concept voor de te stencilen oprœp werd na enige wijziging goedgekeurd. De Utrechtse copieer-inrichting, die de "Ignis Promethei" van de U.S.V. verzorgt, leverde ons 1000 exemplaren, die aan "de Poort" werden verspreid en allereerst aangeprikt. Tevens werden hierop de eerste societeitsavonden aangekondigd.

De U.S.V. "Prometheus" bevestigde in haar ledenvergadering van 16-Maart het besluit van December 1950 en maakte zodanig met een gift van f.25 de uitgave van dit stencyl mogelijk. Hun ongerustheid ten aanzien van onze plannen was dus kennelijk snel bekroeld. Trouwens in de afgelopen jaren hebben de Utrechters geregeld blijk gegeven van hun enthousiaste belangstelling voor de Olofspoort.

Wel kunnen we niet de kerkelijke autoriteiten tot overeenstemming t.o.v. het gebruik van de St.Olofskapel (Kansbeurs) doch de minder prettige houding van de concierge-koffiebuffetmeester deed ons maar aan andere galgenheid uitzien en zodanig werd de Ijsbreker aan de Woesperzijde ons voorlopig entrum. Van 24 April tot 25 Mei hielden we daar op Vrijdagavonden met de voorlopige leden en "instuivers"; op de Dinsdagavonden kwam het ideale karakter maar naar voren, ook door de medewerking van

de B-kernen. Op de 24ste April werd gesabbatseerd door Klaas Abelsma (theoloog) en Maj. Hans Septer (Juriste). Thijs Booy was verhinderd en Joost had een ongeluk gehad d.w.z. door Christendom en Humanisme. (avant. N.G.W.-V.C.S.B. en S.V.H.G.). De eerste Mei sprak A. Houttuyn rieper (oud-preeses van de N.S.W.) over (Onze verantwoordelijkheid in de internationale politiek), de achtste Mei werd door de U.S. met binnensport vergoed de zestiende Mei sprak Frits Kief, redacteur van "de Vlaam" over "Behuidige internationale", uitgevoerd door Politeia en de "2ste Mei bracht een Indonesieavond met lezing, muziek en demonstraties over de Javaanse dans.

De laatste vrijdagavond, 25 Mei, werd een ledenvergadering, waar het volgende werd vastgesteld:

1. Er is opgericht i.d. 24 April 1951 de StS. "Olafspoort"

2. De societeit stelt zich ten doel

a) Het bevorderen van het contact tussen studenten van verschillende wereld en levensbeschouwing

b) Het bevorderen van het contact tussen student en maatschappij.

c) Door deze contaten een bijdrage te leveren voor "geestelijke en zedelijke" vorming van de student.

3. De societeit wil dit doel nastreven door:

a) Het beleggen van societeitsavonden

b) Het houden van lezingen en ander samenkomen, ook in samenwerking met studenten- "richtingsgroepen".

c) Het houden van koffietafels en het doen houden van koffietafels door de onder 3b genoemde groepen.

Het bestuur kreeg de volgende samenstelling: L.J. Huisman preeses, H.B. de Mare abdactis, L.J.H. van den Berg, que staal, K. Kraanbeek vicepreeses (Want hij zo tegen Frits Kief gevuldneerd had ?!). Anna Bazuin abdactis lla. F. IJsselstein questor ll. Hens

Zo kwam aan de voorlopigheid een einde, want voor de vacatie kregen we restis de zekerheid dat we per 1 October de societeit van de "Austal" zouden kunnen betrekken. Aan de bewogen geschiedenis van de "IJsbraker", waarvan

we laantst in de krant konden lezen, toen de zaak werd opgeheven, hebben wij dus een slothoofdstukje mogen beschrijven.

De sociateitsefaer was daar inderdaad ook wel een voorlopige : lustige kallnars, die alsmaar wilden bedienen, als je ze niet niet kon gebruiken, strubbelingen over te weinig en te kleine forien, biljarttarieven, etc. etc.

Een vriendje gesleten ironik ik met n'n verloofda nog eens een kopje koffie op 't terrasje daur aan de Amstel. Het was de laantste marl Sic perit gloria mundi !

Tot zover zdjn aangesloten verhaal.

De voorlopige Olafspoort.

In het voorjaar van 1951 werken uitvoerige besprekingen, door de B-kernen en de Stud. Soc. Olafspoort besloten tot het gezamenlijk bouwen van een nieuwe trouwkoest. Wat in principe van begin af aanwezig was, werd nu stevig omlijnd in de "Stichting B-kernenhuis "Olafspoort" in oprichting". Onder deze titel verscheen in Proprin Curas, in 't voorjaar van '52 - de juiste datum heb ik helaas niet genoteerd - een uitvoerige uiteenzetting namens de Voorlopige Bestuursraad van deze stichting, waarnaar ik wel nog verwijzen. Ik citeer slechts enkele zinnen:

"In beginsel zal iedereen, die tot het Huis wil behoren lid van één der deelnemende B-kernen moeten zijn; daar zullen zeker uitzonderingen op mogelijk zijn, waarvoor een geschikte vorm nog gevonden moet worden. Vermoeilijk zullen oud-leden van B-kernen in ieder geval rechtstreeks lid van het Huis kunnen zijn."... "De huijze "Olafspoort" zal hierin zijn continuïteit vindien"... "Deze ontrekkingsskracht zal nog verhoogd worden door de mogelijkheid voor aankomende studenten om een jaar lang rechtstreeks lid te zijn van het huis, zonder onmiddellijk voor één der constituerende verenigingen te moeten kiezen. Een andere grote ontrekkelijkheid van het Huis is de mogelijkheid dat kleinere groepen een gezind leden B-kernen kunnen oprichten, die binnen het kader van het Huis een bestaande mogelijkheid hebben. Verlangend zien de oprichters uit naar een Katholieke B-kern. Voorts de talloze mogelijkheden voor onderlings contact- en/of

werkdisputen enz. enz."

Het is mij niet bekend in hoeverre de Bestuursraad een en ander reeds verier heeft uitgewerkt, maar uit het bovenstaande zal volgen blijken, dat het niet de bedoeling is dat er slechts een pani komt, waarin dan deze, dan gene B-kern een wijle vart heeft, maar dat een geheél wordt opgezet, dat niet ten onrechte als "iets groots" is betiteld. Want de meer vaste B-kernleien zal een brede marge kunnen ontstaan, waardoor het geheel hecht gefundeerd wordt in het Amsterdamsche studentenleven überhaupt.

"Het huis kan daarvoor een belangrijk centrum van levensbeschouwelijke en maatschappelijke activiteit worden en het onderling contact tussen christenen, humanisten, liberaal en socialisten grootliks bevorderen. Voor sommigen zal daarbij de gezelligheid op de eerste plaats komen, voor anderen pas op de tweede plaats."

Inten we ons dus niet naarleggen bij de status quo! Wie aan visie heeft op de toekomst, bouwt daaraan mee. Steun de voorlopige Bestuursraad bij 't verwazelenijken van haar plannen en bouw een societeitsleven op dat het verdient in dit grote kader op een nieuwe wijze verier ontplaat te worden.

Dan zullen we eens zeggen : dat was goed, zo lang te leven in en bij voorlopigheden.

Vivat, crescat, florat "Olofsport".

"De Werf"

Blokzijl, 23 Mai '53.

L.J. Huijsman.

Z W E D E N .

Zweden bestaat uit bossen en water. In de bossen wonen boeren, schrijvers en cineasten. In het water woont niemand, maar daar vaart men over, zwemt men door of verdinkt men in. De bossen leveren het papier voor de boeken van de schrijvers en het celluloid voor de films van de cineasten. De boeren lezen de boeken die de schrijvers schrijven en zien de films die de cineasten vervoorzien. De cineasten eten het voedsel dat de boeren verbouwen en lezen de boeken die de schrijvers schrijven. De schrijvers zien de films die de cineasten vervoorzien en eten het voedsel dat de boeren verbouwen.

Zweden is dus volledig autarkisch. Gelukkig maar.

Bkkr.

showboat

geruisloos van je ogen afgedreven
voor ik vergeten door het late uur
niets is mij van jouw spiegelbeeld gebleven
dan een vermoeide vochtstreep op de muur

A. N.

Nu ik weg ben....

Nu ik weg ben zijn je blauwe ogenvijvers
Volgagroei met riet en waterpest
Aan de oppervlakte drijven mannenlijken
Hun dorst werd al te radicaal galeest

Je haan, 't struweel waar vogels zingen
Wordt nu door hen vermeden en vergeten
En hun verlaten eieren, bebroed
Zijn ook niet meer zu op te eten

De hagen van je lange, blanke tanden
Zijn niet de parelsnieren van voorheen
Ze klappen als een valhek op elkaar
Er komt slechts mijd en tarwebrood doorheen

Ja romke neus, die onverveerd omhoogstak
De lucht in, laat je nageslacht geen keus
Je kleinzoon zal, zijns ondanks, moeten zingen:
"Oeps, oeps, wat heb je 'n grote neus!" B. T.

O gliedach

O gliedach van het heien
Jij hebt de smart gekend
Van het vergruisi verleden
Jij blijft zoals je bent

O schater van de middag
O snik van avondrood
Het is vandaag pas Vrijdag
Hoe kom ik nu aan brood?

O blank van ochtendgloren
Die nu onwetend lacht
'k Heb bij de gracie van je oren
De nacht in zeep gebracht

Ineke

De Turanfuinen

Kent gij het land der Turanfuinen?
Ze dragen spaden op hun rug
Des morgens gaan ze naar hun tuinen
En 's avonds komen ze doodmoed terug
Bij maanlicht jaagt het Wudielbeest er
En Schraalhans is er keukenneester

De vrouwen van de Turanfuinen
Vlechten matten en malen neel
Hun kinderen eten pap en juinen
En leren op school niet bijster veel
Men komt het meestal niet te weten
Als de Gorref-padien een kind opeten

Op Zalp-dag gaan de Turanfuinen
Op jacht met boog en zijigeweer
Op twee-en-dertig witte ruinen
Draven ze 't Voestpad op en neer
De Wudiel durft zich niet vertonen
En geen Gorref schijnt er meer te wonen.

Theo Lurksma

De Ontmoeting

Ik keek in de spiegel, en terwijl ik mijn haar kamde, bekeek ik mijzelf eens nauwkeurig en dacht: "Ik vind me zelf veranderd". Ik kon niet zeggen hoe. Maar veranderd was ik. Het spiegelbeeld tegenover mij knikte al even ernstig en kamde d'r haar, net als ik. Langzaam wendde ik mij van de spiegel af en plotseling zag ik dat ik bezoek had. Er zat een meisje in mijn stoel, die schijnbaar on aangemeld was komen binnenrollen en het zich gemakkelijk had gemaakt, alsof ze hier thuis was. Ze deed alsof ik er niet was, hetgeen erg onbeleefd was, maar enfin, 't kind had misschien geen opvoeding genoten.

Ik stond me nog steeds te verwonderen en ondertussen versloond mijn gast het boek, waarin ik nog geen vijf minuten gelezen had zitten lezen. Ze zat daar zo rustig, dat ik, dat ik het gevoal kreeg, dat ik hier eigenlijk gemist kon worden. Dit maakte mij boos. Ja, toe maar, dit was toch tenslotte mijn huis. "Neem mij niet kwalijk" zei ik barminnelijk. "Ik geloof niet dat..". "ardon?" zei het meisje en keek mij aan met de verbasseerde blik van iemand, die zojuist midden in een boeiend verhaal gestoord wordt. Dit pleitte in ieder geval voor mijn goede keus van boeken, want ik had dat boeiende boek nog die dag zelf uit de bibliotheek gehaald. "Ik vraag mij af" zei ik, en was zo vrij ook plaats te nemen tegenover haar. "Ik vraag mij af waar ik U eerder gezien heb. Vergeef me dat ik Uw gezicht niet zo gauw thuis kan brengen en niet op Uw naam kan komen. Als U soms een vriendin van mij bent, dan bent U welkom." Het meisje knikte koel. "Dank U" zei ze. "Als u even nadenkt, weet U mijn naam, dus ik hoeft U die niet meer te noemen." Ik was bang dat ik mijn gast misschien beleefd had, en daarom haastte ik mij om me te verontschuldigen. "Maar natuurlijk weet ik wie je bent. Oh hoe kan ik zo dom zijn". Ik hoopte in stilte, dat zij niet zo kinderachtig zou zijn om uit te roepen "wie dan?" want dan zou ik heus in het nauw gedreven zijn. Maar niet waar? Mes amies de

mes amies sont mes amies, moet de een of ander eens gezegd hebben, en er gans, vast niet lang geduren, moest ik dit meisje gezien hebben. Ik moest met een list achter de naam van het meisje zien te komen, en dus poogde ik haar op haar gemak te stellen. Een poging die volstrekt overbodig was, want mijn ongenode vistie zat zo rustig en genoegelijk in mijn fijnste stoeltje weggedoken, dat mijn gastvrouwelijke woorden als wanklanken door de kamer galmden. Terwijl ik in een keteltje theewater liet koken, hield ik haar mijn doosje lekkerste sigaretten voor. "Sigaret?" "graag". Ze strakte haar hand uit en tegelijkertijd vloog mij het bloed naar de wangen. Als gefixerd stuurde ik naar haar hand of liever naar de ring die zij droeg: Mijn ring! Hoe ter wereld kwam dat kind aan mijn ring? Onwillekeurig keek ik naar mijn eigen hand waar dit sieraad gewoonlijk zat. Ik overwoog, hoe ik haar kon vragen, hoe zij aan mijn ring kwam; scherp bestraffend of verwondend en kinderlijk nieuwsgierig of het haar recht op de vrouw of vragen. Ennuwachtig rookte ik. Zets in haar natuurlijke kalme houding irriteerde mij. Ik kwam tot de ontstellende conclusie dat er iets niet klopte. Mijn God, wat was er toch? Nu sloeg het meisje haar ogen op en legde het boek ter zijde. "Hindert het je dat ik lees? Het is ook zo spannend, weet je. Je moet het beslist lezen..." "Maar ik..." Ik zwieg abrupt, verward. Wat had het voor zin? Er was iets mysterieus in de kamer, er was een sinistere en moeisfeer. Die ogen van dat meisje, ze kwamen me bekend voor, haar stem ook, alleen haar houding, haar manier van doen had iets ontstellend gewoons, bekend en toch onbekend. Waren de rollen omgedraaid, wie was ze, wie was ik? Mijn geheugen, waar was mijn geheugen? Hé ik... Was ik gek... Ik wierp het sigarettenzindje weg, trokke naar een ander sigaret. Zij schoof me het doosje toe. Insans begon ik te lachen. Ik wierp het hoofd achterover en schaterde het uit. De tranen kwamen in mijn ogen en ik lachte maar door. Het klonk vreemd en onwezenlijk in de kamer. Lieve hens, de hele situatie kwam mij zo idiot voor, het was te gek. Te gek, te gek. Het bleef in mij hoofd dreunen. Gek, ik word gek, dacht ik. Toen brandde ik mijn vingers aan mijn sigaret. Ik wierp het brandende sinds weg en viel vreemd kalm in mijn stoel terug. Een hele gesluit

klonk mij in de oren. Wat was dat nu weer! Het fluiten
ging over in een oorverdovend gegil. Wolken stoom.
O ja, het theewater. Ik trok de stekker uit het stopcontact
en verborg mijn gezicht in mijn handen. Het koude
zweet prikkelde mijn fingertoppen... Ja, als je je allerlei
lei idiote dingen verbeeldt, als je een oude vriendin
voor een bovennatuurlijke verschijning houdt, als het
fluiten van een waterketeltje je bangstaat, dan sta je
op de rand van krankzinnigheid. Nee, ook dat was verbeelding.
"Me and my imagination" Onwillekeurig glimlachte ik. Die song klonk 's-middags nog over de radio. Ik hief
mijn hoofd op en zog dat het meisje thee had gezet en
nu bezig was de kopjes op de tafel te schikken. Met behoer-
ste bewegingen bewogen haar handen voor mijn ogen. Als
een geringing, als een uitdaging spatten er lichtsparkels
uit haar ring, die aan haar vingers zat. Duizend maal
neen! Ik wist zeker, dat het mijn ring was. Een ding, dat
absoluut zeker was. Misschien was zij wel een dievegge,
brutaal in mijn huis gedrongen. Speculerend op mijn ge-
heugenzwaktes van dat ogenblik. Met een air alsof zij...
ja dat was zo. En plotseling heftigerheid in mijn geachte-
tenzij was een inbreukster. Iets doen, iets flinks doen..
Ik roes overeind, halfhaftige woorden brongen op mijn
lippen.. "Me and my imagination." neuriede het meisje, te-
gelijkertijd glimlachte ze tegen mij, volkomen ontwa-
nen. Mijn handen, die een ogenblik krampachtig tot vuis-
ten gebald waren, ontspannen en vielen slap langs mijn
lichaam. Me and my imagination. Juist, dat was het ga-
weest. Naar rustig nu, dronk ik mijn thee, presenteerde
haar een sigaret met een lauwte poging om haar te iden-
tificeren. "Wil je nog roken, eh.. eh?" "Dank je. Vind je het
niet gezellig hier?" Zo praatte door-over mijn kamer of
het de hare was. Ik hoorde het niet, was opgesprongen en
in de gang mijn handen te wassen bij het fonteintje. Haar
stem klonk als een gezoen in mijn oren. Zo, dat friste
even op. Voor de spiegel schikte ik mijn haar. Toen
stroonde het bloed weg uit mijn gezicht. Ik staarde, en
staarde. Ik zag mezelf niet in de spiegel. Een spiegel
beeld te zion. Nu geloofde ik huis in mijn waanzin. Ik
sloeg de spiegel kapot, vertraptte de scherven aan mijn
voeten en vergruisde met een bovenmatige woede de stuk-

ken, die kletterend in het fonteintje waren gevallen. Mijn handen bloeden. Wild sprong ik de kamer in, wierp de stoel omver waarin zij gezeten had.. "Jij maakt me gek!" Trillend stond ik voor haar. "Wie ben-je, zeg op!" Met de kracht van een krankzinnige enklende ik haar polsen, schudde haar. Het tafeltje viel om. Gerinkel van kopjes. Schorven, nog eens schorven. Toen glimlachte het meisje diezelfde tegende glimlach. "Vraag je dat nog?" lachte ze. "Weet je dat niet...?" Toen sloeg ik haar in het gezicht. Het bloed van mijn-kopotte hand spatte op haar blouse. Op haar gezicht stond een rode striem. "Je weet niet wat je doet", zei ze. "Je weet niet dat...?" Maar ik luisterde niet meer naar haar. Ik liep naar mijn toilettafel, bette mijn kloppende slapen met water. Daarbij keek ik in de spiegel met een angstig voorgevoel. De spiegel weerkaatste mijn wit gezicht. Vreemde krankzinnige ogen. Toen ontmoette ik de ogen van het meisje, dat achter me was gaan staan. Kalm als stoods. De rode striem op haar gezicht. Zo in de spiegel keken we elkaar aan, minuten lang. Ze zei iets. Toen was zo ineens de kamer uit. Ik herademde. Verlost was ik, vrij. Met langzame stappen begon ik mijn haar te knippen. Haar laatste woorden galmden na in mijn hoofd. Ik glimlachte er onwillekeurig bij... tot de lach op mijn lippen verstarde tot een afschuwelijke grijns, toen de betrekking van haar laatste woorden tot mij doordrong. Er liep een rode striem over mijn gezicht van het linkeroog tot mijn kin. Een snik ontsnakte mijn lippen... want ik had mijzelf geslagen.

I. M.

George, Piet en Aad in het Vondelpark.

* Ken je het verhaal van de drie jongemannen die, uit een koffiehuis komend, slangs raakten met de verkeersagent, maar de politiepost werden opgebracht en bleken geen anarchisten te zijn? (Du Perron : De avonturiers)

Coördinatie-Commissie.

* Een gezelschap is toch altijd leerzamer dan een verstandig. Het verstandige voordeel weet men vagelijk van te voren, maar het voordeel van zetten is altijd opnieuw een verrassing. (Tjert Janssen : Thuis en trauma)

Geen vlees, geen vis - een UITDAGING aan U.

Men zegt van de USA : geen vlees en geen vis, een slap aftreksel van het Corps.

Men zegt van de Olofsport : geen A-kern en geen B-kern, een slap aftreksel van de USA, bestaande uit vriendelijke meegaande jongens.

Men verneent van de USA dat men daar spreekt over het invoeren van een progressief contributiestelsel en het terugkomen op een oud uitgangspunt : kennismaking op voet van gelijkheid *de facto*. De dreigende concurrentie van de Olofsport zal de USA's methoden mitigeren; dit is vastlijks in het Corps geschied door het verschijnen van de USA.

Gesteld dat de USA inderdaad hiertoe zou willen overgaan : waarom worden wij dan geen lid van de USA? Om onze persoonlijke banden hier? Wel, die kunnen zeer wel in de disputen, aldaar colleges geheten, gehandhaaf blijven, evenals onze eigen sfeer : wij zouden, met een frequentie van soosbezoeck als hier, op SAVÉ zeker een aardig tontje kunnen neuzingen en anderzijds alle voordeelen kunnen genieten van een eigen sociëteit, een krachtige financiële basis, een grote achtergrond van avunculi en avunculines die de vereniging staunen en talloze brieven voorstellen die de USA biedt, talloze meer mogelijkheden in materieel en cultureel opzicht voor het individuele lid en voor de groep : U zouit op ieder uur van de dag en tot diep in de nacht terecht kunnen en alles kunnen bestellen wat U wilt van dranken, tegen redelijke prijzen, U zouit U in verschillende lokaliteiten kunnen neervlijten op goede eteelen of op een barkruk neerzetten dan wel rust zoeken in de bibliotheek. U zouit een keurig gedrukt tijdschrift krijgen en nooit na 12 uur naar huis gestuurd worden.

Ik veronderstel dat de USA in het geheel niet afwijzend zou staan tegenover een collectief lid worden van de Olofsporters en opheffing van onze vereniging tegen bepaalde concessies van hun kant.

Wat is nu eigenlijk, afgezien van bijzaken als KMT en contributie, het nieuwe en eigens van de Olofsport?

Ik lang U uit, deze vraag te beantwoorden !

Van objectieve buitenstaanders verneem ik dit: "Als je informeert wat die Olfsport nu eigenlijk is dan krijg je altijd te horen wat ie allenaal niet is! M.a.w. de Olfsport is een reactie een protestbeweging met alle zwakheden vanfien, een vereniging met negativiteit als uitgangspunt, een vereniging die haar kracht zoekt in de zwakheden van anderen. IK DAAG U UIT DIT STAAKHOUDEND TEGEN TE SPREKEN!"

Rob Hesper.

Wij meenden onze lezers deze knas-U.i.s -tiek niet te mogen ontgaan. K & B.

O V E R B E R E N L I K K E N .

Hoe doelmatig is onze Olfsport toch ingericht! Juist datgene, wat velen Uwer grenzeloos verveelt: vergaderen en recipieren, zal in het latere leven van de grootste praktische waarde blijken. Over de waarde van beleeftheidsvereniging heeft hier niet. Sommigen verwerpen deze, als ongewenst en valse gevoelens voorwiniend. Maar het is hier als dus bij aardappels: onze ware motieven zijn vaak zo droog, we krijgen ze de keel niet door. In ieder geval eist de maatschappij een zekere gezenerdheid in de omgang, en het oefelijk vergaderen zou zonder vaste regels onmogelijk zijn. De meeste academici zullen na volfinning der studie een leidende functie gaan bekleden. Ze worden hier toe in staat gesteld door een opleiding, die wel aan de functie, doch o.a. niet aan het leidende aspect heeft gedacht. Hoe leidt men een protest meeting, hoe dient men een motie van wantrouwen in, hoe weigert men op beleefde wijze een benaming? Wat de universiteit verzuint, leren U de gezelligheidsverenigingen, in een mindere mate de studieverenigingen. eerst als gewoon lid, later als bestuurder van Uw diepuit of misschien zelfs van de vereniging. Zo zult ge tenslotte, door voorbaal en ervaring verrijkt, op ieder moment de juiste phrase weten te vinden, en alles loopt gesmeerd. Daarom volgt gespannen onze vergaderingen! Hebt ge ook nog zo'n sleep. Overwin die tegenzin. Ook uit beleeftheid. Aant terzijde: Wij hebben er ook de pest aan.

J.H.D.

HET DODE VERS.

"Dat vers is dood", zei de dichter tegen zijn vrouw.
"Het stinkt een uur in de wind. Het moet opgeruimd wor-
den."

De vrouw zuchtte. "Zo sterven als ratten", zei ze al-
leen. Er lag nauwelijks een verwijt in haar stem. Ze nam
het vers op. En lichte verbazing trok over haar gezicht.
"Het ziet er nog zo mooi uit", zei ze woezelend.

"Och kom", antwoordde de dichter, op korzelige toon.
"Het is morsdood, zo dood als een pier. Doe me een plezier
en ruim het direct op". Het was eerder een bevel dan een
verzoek.

De vrouw ging met het vers de kamer uit. De dichter
herademde. Opgewekt schroefde hij de dog van zijn vulpen,
en ging aan zijn bureau zitten schrijven. Hij schroef met
zwierige halen een half blad vol. Plotseling verstarde
zijn hand. Verdwaasd keek hij om zich heen. Toen hij weer
tot bezinning kwam, riep hij zijn vrouw.

"O God", kreunde hij, "ik heb toch niet.... Nee, nee,
dat is onmogelijk! Is het afgelopen?"

"Ja, het is afgelopen", bevestigde zijn vrouw. "Je had
toch gezegd dat het dood was?"

Hij zonk neer in een leunstoel. Daar bleef hij de
 hele dag zitten, in lethargia gevangen. Zijn vrouw moest
 hem 's avonds uitkleden en naar bed brengen. Midden in de
 nacht wekte hij haar; zijn ogen straalden.

"Ik dacht dat het teruggekomen was, dat het nog
 leefde!" Hij sloeg de handen voor de ogen en barstte in
 snikken uit. "O God", mompelde hij, "wat een leven!"

Het was al licht geworden, toen hij eindelijk tot
 rust kwam. Nog dagenlang treurde hij.

v. Z. ---

REDACTIEMEDEDELINGEN.

Wij nodigen iedere Olofspoorter uit, ons artikelen,
 gedichten, verhalen en aphorismen te zenden. Het uitblij-
 ven van Cetabever-werk bedroeft ons.

Wel verzoeken wij U, de copy te typen, omdat anders
 de opmaak erg moeilijk is.

Het volgende nummer zal het laatste voor de vacan-
 tie zijn. Copy kan tot 10 Juni worden ingezonden.